

σάκις, και δίδαζον τούς αναιδείς ιεροσούλους σου τὰ δικαίά σου!

Τεθωρακισμένοι δια τοῦ πυρός τῆς ἐλευθερίας και φωταγωγοῦμενος ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς συνέσεως και προνοίας χώρησον πρὸς τὰ ἐμπρός, και καταβάλλων δεξιὰ και ἀριστερὰ τούς κλέπτας σου ἱδρυσον ὑπερήφανος τὸν κυριαρχικόν σου θρόνον ἐπὶ τῆς γῆς σου!

Εἶνε ἀδύνατον νὰ προαχθῶμεν και τιμηθῶμεν ὡς εἴμεθα κεχωρισμένοι εἰς δούλους και ἐλευθέρους Ἕλληνας. Ἀνάγκη νὰ συγκεντρώσωμεν σύμπαντες οἱ Ἕλληνες τὰς δυνάμεις ἡμῶν ὅπως ἰσχυροὶ βαίνοντες ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου καταλάβωμεν τὴν ἐμπρέπουσαν ἡμῖν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἔθνων. Ἐνωσις τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἰδοὺ τὸ ἔθνοπρεπὲς πολιτικὸν ἡμῶν πρόγραμμα και ἐπειδὴ ὁ ἑλληνισμὸς πολεμεῖται εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἃς ἀνακράζωμεν πάντες: εἰς τὴν *Macedoniar*. Εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι ἐκεῖ συνεκεντρώθησαν οἱ ἱεροσούλοι τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι ἐκεῖ θὰ στριχθῇ τὸ μέλλον ἡμῶν.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἡ δημοσία γνώμη ἃς ἐπιβάλλῃ εἰς τούς βουλευτάς, εἰς τὴν κυβέρνησιν, εἰς τὸν βασιλέα.

Κομῆτης

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φῆμαι ὅτι συγκαλεῖται ἡ ἐξεδρεία κυκλοφοροῦσι.

Ἡ συνομολόγησις τοῦ μεγάλου δανείου θεωρεῖται ὀριστικῶς ἀποτυχοῦσα. Ἄ! Σκουλούδη, Σκουλούδη!

Σήμερον τὸ πρωῒ, πάλιν εἰς τὰς 5 τὸ πρωῒ, ἀπέναντι τοῦ Σταθμοῦ τοῦ ἀτμοδρόμου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης τοῦ Γεωργίου Καζάρμα, φέροντος φαληρολυσμένους, τρομάξαντες ἀπὸ τὴν *προβατίαν* μηχανήν, παρέσυραν τὴν ἀμάξαν εἰς τὴν παρακειμένην χάνδακα, ρίψαντες χαμὰ τοὺς ἐπιβάτας εὐτυχῶς μηδὲν πλὴν τοῦ τρόμου παθόντας. Ὅτι λοιπὸν ἐλέγγομεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται ἐν μέσῳ ὁδοῦ προωρισμένης δι' ἄλλην χρῆσιν, ὅτι ἐντὸς τῆς πόλεως βαπόρια δὲν ἐπιτρέπονται, ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Παρισίων ἠναγκάσθη νὰ καταργήσῃ τοιαύτας γραμμάς λειτουργούσας ὅχι ἐντὸς τοῦ ἄσπεως, ἀλλ' ἐν τοῖς προαστείοις, ἰδοὺ ὅτι τῶρα πραγματοποιοῦνται ἐν κινδύνῳ, ἐν τρόμοις, ἐν φόβοις, ἐν ἀμάξαις σωζομέναις ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, ἐν ἀμάξαις χανδακουμέναις κλπ. Καὶ ἰδοὺ και ἡ συντεχνία τῶν ἀμαξηλατῶν χανδακονομένη, και ἦλθαν τ' ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμέρα, ὁ δ' Εὐρρωπαῖος ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιμένει νὰ μὴ στερηθῇ και τοῦ νεωτερισμοῦ αὐτοῦ ἡ πρωτεύουσα, ἀδιάφορον ἂν πρόκειται νὰ ἐξαγορασθῇ καὶ δι' αἵματος ἀκρόν.

Ἡ δὲ φυλὴ τῶν ἀμαξηλατῶν, τὴν ὁποίαν ἔνεκα δύο τριῶν δυστυχημάτων ὑπέλαβεν ἡ πρωτεύουσα ὡς τὴν αἰμοχαρεστέραν τοῦ κόσμου, ἀναδεικνύεται αὐτῇ ἀληθῶς *προβατίνα*, μὴ κάμνουσα οὐδεμίαν εἰρηνικὴν διαδήλωσιν παρὰ τῇ Κυβερνήσει ὅπως ὑποστηρίξῃ τὰ ἀναντίρρητα δικάια της.

Εἶνε και τὸ ζήτημα τῆς προεξοχῆς τῶν σιδηρῶν γραμμῶν, τῶν ὑφάλων αὐτῶν ἐφ' ὧν συντρίβονται αἱ ὠραιότεραι ἀμαξαί μας. Ἐνθυμούμεθα τὰ *μαλακῶς* τὰ ὁποῖα φοροῦσαν αἱ γυναῖκες πρὸ δεκαπενταετίας, ὧν ἐξεῖχον ἡ *μπανέλες*,

και προσέκρουε ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην. Εἶνε οἱ δρόμοι μας διὰ *μαλακῶς*; Ἐχομεν τὰ ὠραιότερα ἀμαξία ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων, μὴ εἴμεθα λοιπὸν ἀδικοὶ νὰ τὰ καταστρέφωμεν μονάχοι μας. Ἡ Ἑταιρία εἶνε διὰ τὴν σύμβασιν και ἡ σύμβασις διὰ τὴν Ἑταιρίαν. Προεξοχαί, λοιπὸν τῶν γραμμῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν. Αὐτὰ τὰ πράγματα *ἔμπε*—σβύσε δὲν γίνονται. Χρειάζονται δυστυχῶς ἔξοδα. διὰ νὰ ὑπάρχουν σιδηρόδρομοι, πρέπει νὰ ὑπάρχουν δρόμοι. Θὰ παραπενοθῇ ἡ Ἑταιρία διὰ τοὺς δρόμους μας; Σὰν δὲν τῆς ἤρεσαν, ἃς μὴ ἔκαμνε σιδηροδρόμους. Ἀποῦ ὅμως τοὺς ἔκαμνε, ὀφείλει νὰ διατηρῇ τὰ κανονισθέντα. Ὁ κ. Λομβάρδος δὲν πρέπει νὰ ἦνε τόσῳ *μαλακός*, διότι ἡ *μαλακότης* βλάπτει και εἶνε ὑποπτος. Ἀποῦ ὁ ἴδιος κ. Λομβάρδος ἀπῆντησεν εἰς τοὺς ἀμαξηλάτας παραπονουμένους μετὰ τὴν ἰδιάζουσταν φρασολογίαν του: *Κ' ἐμένα μοῦ κόλλησε τ' ἀμάξι μου 'ς τὰ σίδερα καὶ σας!*

Ἐκ τῶν εὐφροσυνωτέρων ἐντυπώσεων, ἃς ἐδοκιμάσαμεν εἶνε ἡ ἡδονὴ, ἣν μᾶς ἐνεποίησεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν περὶ δημοτικῶν ἐπανειλημμένων ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστολῶν τῶν *τεργέστεων* φύλλων «Νέας Ἡμέρας» και «Κλειούς». Οἱ ἀξιοτίμοι ἀνταποκριταὶ τῶν ἐν ἑλληνικῇ ὑπερφηανείᾳ και δημοκρατικῇ μεγαλοφροσύνῃ ἐπάταξαν ἀνηλεῶς τὴν πλουτοκρατικὴν ἀπόπειραν τῶν ὁμογενῶν τοῦ νὰ καταλάβουν ἐν ληστείᾳ τῶν μεγάλων δρόμων τὸν ἄθμον τῆς Πανελληνίου πρωτεύουσας. Ἡ ἰμοφωνία αὕτη τοῦ σοβαρωτέρου ἑλληνικοῦ τύπου εἶνε παρήγορον δείγμα περὶ τῆς διασώσεως ἀκόμη μιᾶς ἀδιαφθόρου δυνάμεως ἥτις ἐν καιρῷ δύναται νὰ ἐγείρῃ τὸν πέλεκυν τῆς ἐναντίον τῶν τολμητιῶν και νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς μωροὺς κοχλίας εἰς τὰ χρυσὰ αὐτῶν κελύφη, ὅθεν νὰ μὴ δύνανται νὰ μολύνωσι τὴν φυσικὴν και ἠθικὴν ἀτμοσφαῖράν μας.

Ἐν τῇ «Δυτικῇ Ἑλλάδι» τοῦ Μεσολογγίου δημοσιεύονται διάφοροι ἀναγέρσεις ἐπιστολῶν τινῶν ἐκ Μεσολογγίου και διατριβῶν δημοσιευθεισῶν διὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι.» Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἡ σύνταξις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» οὐδὲν λαμβάνει μέρος, μὴ γνωρίζουσα οὐδὲ τὰ πρόσωπα, οὐδὲ τὰ πράγματα. Μίαν ὅμως ἐπανόρθωσιν ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ, διὰ τὸ ἱππαισιον ἐπίθετον ὅπερ ὁ ἐκ Μεσολογγίου ἀνταποκριτὴς μας ἐν παραφορᾷ καλὰμου ἀπέδωκεν εἰς τὸν Μῆτσον Καψάλην, και ὅπερ θὰ διεγράφομεν και ἡμεῖς, ἂν μὴ ἐπλανώμεθα νομίζοντες ὅτι εἶνε ὀνοματεπώνυμον και ὅχι ὕβρις.

—Θὰ μᾶς συγχωρήσουν βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μας ἐὰν τῶρα μόνον ἐνθυμούμεθα νὰ συγχαρῶμεν ὡς δῆμαρχον Σικυῶνος τὸν φίλτατον ὀφηγητὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ και δικηγόρον κ. Κροκιδᾶν. Ἀποῦ συνελάβομεν αὐτὸν τὸν ἴδιον χθὲς ἐπ' αὐτοπύρῳ μὴ πιστεύοντα ὅτι εἶνε δῆμαρχος! Πῶς νὰ τὸ πιστεύσωμεν ἡμεῖς, οἵτινες ἐσυνειθίσσαμεν νὰ βλέπωμεν τὰ ἀξιώματα αὐτὰ νερόμυνα κυρίως ὑπὸ ἀγραμμάτων ἢ ἀγορικών ἢ κακοήθων κομματαρχῶν ἢ ἀνθρώπων οἵτινες οὐδένα ἄλλον ἀπὸ τὸ Δημαρχηλῆι πόρον ζωῆς ἠδυνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ εὐρωσι. Καὶ λοιπὸν ἡ Σικυῶν εἶνε εὐτυχὴς, ἀπολαύσασα τοιαύτης τιμῆς, ἔχειν διευθύνοντα τὰ δημοτικά της τοιοῦτον πλήρη χαρίτων, παιδείας, προσόντων νέον και μετὰ τὸν σιδηρὸν ἐκεῖνον χαρακτῆρα νὰ μὴ γνωρίσῃ ὡς δημοτικὸς ἄρχων ἄλλην τριβὸν πλὴν τῆς μεγάλης ἀνοικτῆς λεωφόρου τοῦ καθήκοντος, αἷς ἀξιοπρεπείας και τῆς ἀναμορφωτικῆς ἐν τῷ κλάδῳ του δράσεως.

— Καὶ οἱ Σικιάθιοι; οἵτινες ἐξέλεξαν δημοτικὸν ἄρχον-

τα τὸν φίλον Δημητριάδην, τὸν δημοκρατικόν, τὸν σχεδὸν κοινωμιστὴν, τὸν ἔτιμον δικηγόρον, τὸν διακεκριμένον δημοσιογράφον, τὸν κοκκινόμαγνυλον, λεβέντην, ἀγαθόν, ἀνεξαρτήτων φρονημάτων καὶ ὑψηλῆς ἀντιλήψεως ὄλων τῶν πραγμάτων; Ὡ! βεβαίως ὅα μεταβώμεν εἰς Σκίαθον νὰ ἀπολαύσωμεν ἰδίαις ὀφθαλμοῖς τὴν ξεχειλίζουσαν αὐτὴν ζωὴν λειτουργοῦσαν ὡς δημοτικὴν ἀρχόντισσαν.

— Ὁφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἰδιαιτέρως, μετὰ τῶν ἐξεληθόντων τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἀνθυπολοχαγῶν, τὸν νεαρόν Σταμάτιν Μήτσαν, ἐκ τῶν γενναιοτέρων ἐπαναστατῶν τοῦ 1878, ἀντικρύσαντά εἰκοσι θανάτους ἐν Ἀγυαῖ, ἐπὶ κεφαλῇ ἐξήκοντα παλληκαράδων, αὐτὸν νεώτερον ὄλων, πέντε μῆνας ἐπιμείναντα νὰ πολεμήσῃ, νὰ προκινδυνεύσῃ, νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ ἐνθουσιάζῃ, καὶ ἐπανελθόντα μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐπίσης ἐξεληθόντος εἰς τὸν ἄγωνα, τοῦ γερολύκου πάσης ἐπαναστάσεως ἀκαταβλήτου ὀπλαρχηγοῦ καὶ καπετάνου Μήτσα, καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν φίλων του, τιμωρηθέντα δὲ σύμφωνα μετὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων ἔνεκα τῆς λειποταξίας δι' ἀπορρίψεως ἐπὶ δύο ἔτη, τοῦθ' ὅπερ τοῦ ἐκόστισε τρία ἀκόμη, τῶν συμμαθητῶν του τότε ἔνεκα τῶν ἀναγκῶν τῆς πατρίδος ὑπερπηδησάντων δύο τάξεις, ἀλλ' ἀντικείμενον πάντοτε τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν συμμαθητῶν του καὶ τῶν ἀνωτέρων του ἀκόμη. Μετὰ ταῦτα τιμὰς εἰσερχόμενος ὁ νέος Μήτσας εἰς τὸ σῶμά του βεβαίως ἀνοίγει πρὸ αὐτοῦ λαμπρὸν μέλλον, παρὰ δειγμὰ εἰς τὴν ἀπαλωτέραν στρατιωτικὴν νεολαίαν καὶ δεῖγμα ἐκ τῆς μαχίμου νεότητος εἰς τοὺς ἀνωτέρους του.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου συγκινεῖ βαθύτατα τὴν καρδίαν μας, διότι βαθύτατα συνεκίνει ταύτην ὁ εἰς καὶ μόνος τόμος τῶν **Ποιημάτων** του, ὁσάκις ἀνοίγοντες αὐτὸν ἐφυστολογοῦμεν τῇδε κἀκεῖσε τὰς σελίδας του, ἀνθολογοῦντες ἐν νοερᾷ ἀπολαύσει τὰς μελωδικωτέρας τῶν στροφῶν του καὶ ἀλγοῦμεν ἤδη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ποιητοῦ οὐχὶ μόνον ὡς ἀπστένοντες φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ὥρας μας, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὁσάκις προσεκαλεῖτο, διέχυνε ἀρώματα ἢ ἀνθοζυμωμένη Μοῦσά του, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἀκόμη ὡς Ἑλληνας, διὰ τὴν δυσαναπλήρωτον ἀπώλειαν τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ὁ Παρνασσὸς ἡμῶν, οὐχὶ τῶν τυφλῶν καὶ ἀδεξίων ἀπομιμήσεων, τοῦ φανατισμοῦ, τοῦ λογιωτατισμοῦ, τῆς φιλαρίας, τοῦ διηνεκοῦς σπληντισμοῦ, ἀλλ' ὁ Παρνασσὸς, ὁ πλήρης ἐλληνικοῦ φρονήματος, ἐθνικῶν ἀναμνήσεων, ἀγνῆς δημώδους ἐμπνεύσεως καὶ γλώσσης, ἰδιοφυίας, χάριτος, μεγαλείου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σολωμόν, τὸν Βαλαωρίτην, τὸν Ζαλοκώσταν, τὸν Ἰούλιον Τυπάλδον, καὶ ἄλλους, ὁ Παρνασσὸς ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἀντὶ νὰ παρομοιάσωμεν μετὰ λειμῶνα, οὐτινος τὰ ἄνθη ὅσῳ νεώτερα, τόσῳ καὶ θαλλερώτερα καὶ εὐωδέστερα εἶνε, μᾶς ἐρχεται ἢ ἀλλόκοτος ὄρεξις νὰ τὸν παραβάλλομεν πρὸς οἶναποθήκην τῆς ὁποίας τὰ παλαιότερα κρασιὰ εἶνε τὰ δυνατώτερα καὶ ἀκριβώτερα.

Ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος ἀπέθανε γέρον ἐν Κερκύρᾳ ἀκριβῶς μετὰ τετραετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συστασιοδρόμου καὶ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ εἶχε σιγήσει ἡ λύρα ἐκείνου, ἐνῷ ὁ Λευκάδιος ψάλτης ἐχώρει τονίζων αὐτὴν ἐρρωμενέστερον, μόλις δὲ κατ' ἀραιότατα διαλείμματα ἀπὸ τῆς Φλωρεν-

τίας, ἐν ᾗ ἔζη ἀποκατασταθεὶς, ἤκούετο ἐνίοτε, ἀλλὰ γηραλέα καὶ ὥσει ἐξησθενημένη ἢ μολπή του, τῆς ὁποίας ὁμιμὸς ἐξαίρεσις πρόκειται, ἀν κρίνωμεν ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος ἀποσπάσματος, ἢ μεταφράσεως τῆς Ἱερουσαλήμ τοῦ Τάσσου, εἰς ὠραίους, δημοτικούς, ὁμοιοκαταλήκτους δεκαπεντασυλλάβους, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς πειράται νὰ ἀναλάβῃ πᾶσαν τῆς *Χάμκως* τοῦ τὴν δύναμιν καὶ τοῦ *Τραγουδιστῆ* τοῦ τὴν σπινθηροδόλον γοργότητα.

Κατὰ τὸ 1857, τοῦ Σολωμοῦ εὕρισκομένου περὶ τὴν δύσιν του, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐτι ἀποθάνει, δύο ποιητικαὶ συλλογαί, συγχρόνως ἐκδοθεῖσαι ἐν τῇ ἀγγλοκρατούμενῃ τότε ἑπτανήσῳ, ἐχαιρετιζόντο ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις συναδέλφων καὶ λογίων, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ κριτικῆς, τῆς ὁποίας προέτατο ὁ πολὺς ὠμαζαῖος, ἐνθουσιώδους τοῦ δημοτικοῦ ἡμῶν ἄσματος προμάχου. Ἦσαν τὰ **Μνημόσυνα** τοῦ Βαλαωρίτου, καὶ τὰ **Ποιήματα** τοῦ Τυπάλδου, στίχοι γεγραμμένοι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, Ἡπειρωτικώτεροι τοῦ Βαλαωρίτου, Ἑπτανησιακώτεροι τοῦ Τυπάλδου, τοῦ πρώτου ὑψηλότεροι, περιπαθέστεροι τοῦ δευτέρου, οἱ στίχοι τῶν Μνημοσύνων περικλείοντες ὅλην τὴν αὔραν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πίνδου, οἱ στίχοι τῶν Ποιημάτων, ἐν Ζακύνθῳ οἱ πλείστοι ἐμπνευσμένοι καὶ ἐκδεδομένοι, καὶ ὑποκρύπτοντες μετὰ τὰ ἀρώματά των ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰς γαζίκας τῆς νήσου, ἀμφοτέρω δὲ μετ' ἴσιν δόσιν φιλοπατρίας, καὶ μετὰ δύο μεγάλους καὶ φωτοδότας, ὅχι μιμητάς, ἀλλὰ διδασκάλους: τὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ τὸν Σολωμόν. Ἦσαν τότε πλουσιώτεροι αἱ ποιητικαὶ συγκομιδαί, ζωηρότερα ἢ φιλολογικὴ κίνησις: οἱ ποιηταὶ τῆς ἡμέρας ἦσαν οἱ Σοῦτσοι, ὁ Ζαλοκώστας, ὁ Ὀρφανίδης, οἱ λόγιοι τῆς ἡμέρας ἦσαν ὁ Ραγκαβῆς, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος, ὁ Ζαμπέλιος, ὁ Δραγούμης, καὶ κάτοπτρον πάσης ταύτης τῆς φιλολογικῆς ἡμῶν προκοπῆς ἡ **Πανδώρα**. Ἐν ταύτῃ ἐσπευσαν νὰ προσφωνήσωσιν, καὶ ἀναλύσωσιν ἅμα ἐμφανισθεῖσας τὰς δύο συλλογὰς, δι' ἐκτεταμένων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κρίσεων καὶ ἐντυπώσεων, καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρως, καὶ χωριστὰ ἐκάστην, ὁ Ζαλοκώστας, ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος, ὁ Βράϊλας, ὁ Γεώργιος Τυπάλδος: διακρίνεται δὲ ἐξ ὄλων ἡ βαθεῖα καὶ κριτικωτάτη μελέτη τοῦ Βράϊλα ἐπὶ τῶν Ποιημάτων τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου. Ἐκτοτε ὁ Βαλαωρίτης παρήγαγε διαδοχικῶς τὴν *Κυρὰ Φροσύνην*, τὸν *Διάκον*, τὸν *Ἀστραπόγιατρον*, ἤρουνε τὸν ὀρίζοντα τῆς Μούσης του, ἐξεδημοτικέυσεν, ὑπὲρ τὸ δέον ἐνίοτε, τὴν γλῶσσάν του, κατεστάθη ὁ ὑψηλὸς καὶ μοναρχικός Πίνδαρος τῆς μεγάλης Κλέφτικης ἐποποιίας μας, ὁ δὲ Τυπάλδος, ἀγνοοῦμεν διατί, ξενητευθεὶς μακρὰν τῶν χωμάτων τῆς πατρίδος του, παρέμεινε ὁ μεταφραστὴς τῆς *Ἐλευθερωμένης Ἱερουσαλήμ*, ὁ ποιητὴς ἀνεκδότου λυρικῆς συλλογῆς, ἀν ἀκριβῶς μᾶς ἐπληροφόρησαν ὑπὸ τὸν τίτλον *Μαρία*, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ ψάλτης τῆς **Ποιήματων**, ἅτινα καὶ μόνον ἀρκοῦσι νὰ τὸν περιβάλωσι τὴν δάφνην τοῦ ποιητοῦ, καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἀκόμη ποιητοῦ τὸ παράσημον. Μήπως, καὶ ἂν δὲν εἶχεν ἄλλα γράψῃ, ὁ Ζαλοκώστας, δὲν ἀρκεῖ ὁ Φῶτος καὶ ἡ Φρόσω, τὸ *Συναπάντημα* καὶ ὁ *Ποιητὴς* του νὰ τὸν ἀποκαλύψωσιν ὡς τὸν μελωδικώτερον καλλιτέχνην τοῦ στίχου;

Ἐν τοῖς *Ποιήμασιν* ἀπαντῶσιν ὠραῖαι πλουσιώταται ἐμπνεύσεις, ὡς ὁ θάνατος τῆς *Χάμκως*, ὁ *Τραγουδιστής*, τὸ *Πᾶσμα* τῆς *Φαντασίας*, καὶ γλυκύκατα τραγουδάκια, ὡς ἡ *Φυγή* καὶ τὰ *Δύο Λουλούδια*, ἀθάνατα καταστάνα εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Παραθέτομεν ἐξ αὐτῶν τὴν *Καταδίκην* τοῦ